

Elisabeth Eiche: õpilasvahetus on midagi uskumatut

Katria Helena Komp

13. juuli 2018, 0:00

Elisabeth nendib, et kogemus vahetusõpilasena muutis ta avatumaks ja iseseisvamaks.

FOTO: Meelis Meilbaum

Aasta Sardiinia saarel vahetusõpilasena veetnud Elisabeth Eiche (18) leiab, et iga noor peaks vähemalt korra elus olema vahetusõpilane.

Elasite aasta Itaalias vahetusõpilasena. Kust tuli mõte minna õppima välismaale?

Mul on alati see mõte olnud, aga eelmise aasta veebruaris tundsin, et mul on Eestis liiga palju kohustusi.

Ja siis kirjutasingi organisatsioonile ASSE. ASSE-ga läksin seetõttu, et YFU, mis on kuulsam organisatsioon, oli tasuline, aga ma ei tahtnud, et ema teada saaks.

ASSE oli tasuta ja mõte tuli mul täitsa spontaanselt.

Miks just Itaalia?

Seda küsivad kõik. Mulle on alati meeldinud Itaalia kultuur, itaallased ja itaalia keel. Ma teadsin, et itaallased on eestlastest täiesti erinevad, ja soovisin, et kogu keskkond oleks täiesti teistsugune. Elasin Sardiinia saare suuruselt teises linnas Sassariis.

Kuidas valmistasite end vahetusaastaks ette?

Arvan, et mulle ei jõudnud kuni septembrini kohale, et ma lähen. Terve kevade ja suve otsisin sponsoreid ning seetõttu ei olnud aega üldse mõeldagi, et nüüd lähen.

Mõtlesin ainult, et pean raha kokku saama ja et kui lähen, siis tahan sellest võtta viimast, nii et otsisin sponsoreid. Käisin ka tööl, aga tänu headele inimestele ei pidanud ma lõpuks ise väga palju maksma. Lisaks osalesin enne minekut märtsis stipendiumikonkursil ja võitsin. Sealt sain toetuseks väga hea summa.

"Tulin isegi Eestisse tagasi, väike pastamasin seljakotis."

Elisabeth Eiche, aasta Itaalias veetnud vahetusõpilane

Aastaks võõra pere juurde kolida on suur samm. Kuidas võttis teid vastu võõrustav perekond?

Väga hästi, me suhtleme siiani peaaegu iga päev. Selles peres oli kaks last, kes on adopteeritud, nii polnud see neile esimene kord.

Emal, isal ja vendlasle võtsid mind väga hästi vastu, aga õega oli veidi probleeme ja see oli natuke halb. Isegi mitte halb, sest kõik õpetab, aga terve vahetusaasta oligi raskusi õega, sest me ei suhelnud peaaegu üldse. See oli vist ainus negatiivne asi mu vahetusaasta jooksul.

Kuidas erineb itaallaste peremudel eestlaste omast?

Algul arvasin, et väga ei erine, aga tegelikult erineb ikka tohutult. Neil elavad lapsed peaaegu terve elu kodus – nii ülikooli ajal kui ka siis, kui on 40-aastased. Eestis on vähe selliseid peresid, aga seal on sääraseid peaaegu kõik. Neil ei pruugigi olla oma perekonda, nad lihtsalt õpivad ja elavadki kodus, sest vanemad käivad tööl ja annavad raha.

Aga pere on väga oluline: kõik söögikorrad ollakse koos ja alati kaetakse laud. Kõik istuvad ja räägivad juttu, isegi kui toit on ammu otsas. Ja muidugi on neile tähtsad puudutused ja läheduse otsimine. Minu meelest on perekond seal kokkuhoidvam, sest Eestis teeb igaüks lihtsalt oma asja ja räägitakse vaid olulisemast.

Kas itaallaste elus on veel midagi sellist, mis eestlasele võib ebataline tunduda?

Kindlasti söögiajad – söök on itaallastel elustiil. Terve päev räägitakse toidust ja juba lõunal arutatakse, mida õhtul valmistada. Õhtusöök on väga hilja, ja kui veel 23 paiku laua taga jutustasime, siis oli järgmisel hommikul üsna raske kooli minna.

Ja teiseks on itaallastel väga palju aega. Nad räägivad aina, kui väsinud nad on, ja nad liiguvad ka aeglaselt. Isegi kui pood on ümber nurga, lähevad nad sinna autoga. Kui Eestis rühmatakse tööd teha, siis sealne eluviis on rahulik ja aeglane.

Kas selline aeglane elu teid ei häirinud?

Mind häiris veidike itaallaste hilinemine. Nad ütlevad küll, et kohe jõuavad, aga vahel pidin lausa 15 minutit ootama.

Ja teiseks häiris mind see, et pühapäeviti, kui läksime kogu perekonnaga väljasõidule või lõunatama, teatati mulle sellest ainult kaks minutit varem, et nüüd hakkame minema.

Ma olin just voodist tõusnud, aga sellega keegi väga ei arvestanud.

Te käisite seal koolis. Mille poolest erineb sealne koolisüsteem siinsest?

Jaa, ma olin iga päev koolis. Aga kool on täiesti teistsugune – seal on must ja kole, koolimaju lihtsalt lõhutakse ega parandata. Noored ei saa aru ka, et nad lõhuvad teiste vara. Sellest olin ma isegi šokeeritud.

Õppimisega on sama lugu: kõik kardavad, et tuleb töö, aga keegi ei õpi. Tunnis istuvad õpilased telefonis ega pane tähele, mis toimub.

Minu koolipäev kestis algul kella kaheni, aga pidin klassi vahetama. Esimeses klassis, kus olin, ei osanud keegi inglise keelt ning mina ei osanud itaalia keelt, aga teine oli keelteklass, kus sain õnneks teiste õpilastega suhelda. Siis kestsid tunnid kella kuueni. Mul oli väga raske kuulata keelt, mida ma kunagi õppinud polnud, ning rääkisin oma tugiisikuga, et saaksin ka uue klassiga olla koolis kella kaheni.

Kas keeleoskus oli ka mujal takistuseks?

Algul ei osanud ma peale põhisõnade nagu *ciao*, *buongiorno*, *pizza* ja *pasta* mitte ühtegi sõna. Õppeaasta alguses oli nädalane laager ning seal oskasid peaaegu kõik itaalia keelt. Koolis oli ka algul raske, sest õpetajad ei mõistnud, miks ma keelt ei oska. Aga pärast jõule hakkasin juba itaalia keeles suhtlema, alguses küll rohkem mõistsin, kui rääkisin. Umbes märtsis rääkisin juba täitsa itaalia keeles, kuigi täielikult selgeks seda aastaga niikuinii ei saa.

Rääkige mõnest meeldejäävast kogemusest.

Käisin ühes armsas, täiesti traditsioonilises Sardiinia talus kokkamas. Seal kasvatatakse kogu toit koha peal ja ma õppisin, kuidas teha pastat täiesti nullist. Tulin isegi Eestisse tagasi, väike pastamasin seljakotis. Hiljem proovisime emaga kodus pastat teha ja jahu lendas laiali – nalja sai palju.

Mis muutus teis endis aastaga kõige enam?

Olen kindlasti avatum ja jutukam. Sain seal täiesti uues olukorras nii palju iseseisvamaks. Üldse õpib aastaga väga palju iseennast tundma. Oskan end nüüd paremini valitseda ja saan aru, mida elult tahan. See aasta avardas mu silmaringi väga palju.

Kas tekkis ka koduigatsus?

Jaa, aga mitte eriti tugevalt. Sügisel tundsin, et keeleoskamatus ja see tüdruk peres, kes mind natuke terroriseeris, käivad üle jõu. Oktoobris mõtlesin küll, et miks ma üldse tulin. Ja pärast aastavahetust mõtlesin ka, et nii palju on veel jäänud, aga veebruari lõpust hakkas aeg väga kiiresti minema ja ma nautisin seal olemist.

Aga eesti keelt ja musta leiba hakkasin küll igatsema. Isegi kui Eestis ehk musta leiba ei söö, tekkis seal ikkagi igatsus.

Kuidas on võimalik koduigatsusest üle saada?

Mind aitas väga mu oma pere Eestis, nemad julgustasid ja toetasid. Ja tuleb end kogu aeg tegevuses hoida ning suhelda. Käisin palju trennis, jalutasin üksi linnas, et uurida kirikuid ja õppida ajalugu. Itaalias on näiteks nii, et seda, mis kunagi oli, ei parandata, ajalugu jätab oma jälje. Nii pole aega mõelda sellele, et tahaks koju tagasi.

Kas soovitate sellist kogemust ka teistele?

Kindlasti. Kui oleks minu teha, siis saadaksin kõik noored aastaks välismaale õppima. See avardab nii palju silmaringi ja annab keeleoskust, noor mõistab maailma nõnda palju enam. See on tegelikult midagi uskumatut. See on väga tore kogemus.